

Flygtninge i fare Mit Asyl

c/o Mona Ljungberg, Skoleholdervej 41, 1. t.v., 2400 København

Email: kontakt@mitasyl.dk - Tlf.: 2883 1318 - Web: <http://www.mitasyl.dk>

Danmark og konventionen om barnets rettigheder

Et studium af sager og respektløshed 1.1.1995 – 1.1.2014

(inkluderet et resume)

Til læseren: I den offentlige publikation er alle personnavne skiftet ud med fiktive navne, uanset om nogle af børnene og deres forældre tidligere har været omtalt og vist med deres rigtige navn i landsdækkende medier. Det er en anden situation og var under andre omstændigheder. Vi har valgt anonymisering af hensyn til de personer, der har været i den ulykkelige situation.

1) **1998 August: En forældreløs dreng (dansk ID: 1--xxx.xxx) blev tvangsudsendt til Sri Lanka efter 6 år i Danmark og udsat for tortur**

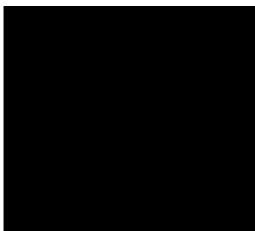
S. , en forældreløs dreng og uledsaget mindreårige var 15 år gammel , da han ankom til Danmark i juli 1993 og 21 år, da han blev sendt tilbage til Sri Lanka . Åbenbart mente de danske myndigheder, at de behandlede S. i overensstemmelse med formålet i konventionen om børns rettigheder ved at vente med en tvangsmæssig tilbagesendelse til Sri Lanka, indtil S. ikke længere var mindreårig.

Ved ankomsten til Columbo lufthavn blev S. straks anholdt. I måneder blev S. derefter udsat for tortur (brændt med cigaretter, slået, hængt op ved hans fødder og fingre, falanga , benzin kastet ind i hans øjne osv). Det lykkedes hans tante at få ham frigivet med bestikkelse og han havde held til at flygte til Danmark igen. Det er derfor vi fik viden om, hvad der skete med en tvangsudsendt asylsøger, der ankom til Danmark som 15-årige forældreløse dreng.

Før S. første gang flygtede fra Sri Lanka i 1993 blev hans forældre og søskende dræbt i en massakre af de Tamilske Tigre. S. overlevede og frygtede naturligvis Tigerne. Som en etnisk tamil, havde S. en god grund til også at frygte de Singalesisk myndigheder.

I Mai 1999 ankom S. til Danmark for anden gang. Selvom retsmedicinske eksperter undersøgte og bekræftede, at S. havde ar og mærker i overensstemmelse med sine oplysninger om den tortur, han havde været udsat for, tøvede de danske myndigheder med at give ham asyl og forsøgte faktisk at hindre det. En dansk kvinde tog kampen op for S. og gik til mediernes. I juli 2000 blev S. tilkendt asyl, men lider nu af fysiske og psykiske problemer som følge af den tortur, han var igennem.

2) **1999: A. , en ung iransk dreng blev tvangsudsendt til Iran et par dage efter sin 18 års fødselsdag og blev udsat for tortur.**

A., (jeg er ikke i besiddelse af hans ID. Sagen havde stor mediebevågenhed og kan bekræftes), en ung iransk dreng blev tvangsudsendt til Iran I 1999, et par dag efter hans 18 års fødselsdag og forsøg på selvmord ved at skære sine pulsårer på et toilet i Københavns lufthavn. A. foretrak døden fremfor Iran, men politiet fandt ham og bragte ham til hospitalet. Efter en akut behandling, tog politiet ham ud af hospitalet igen og med på et fly til Iran. A. selv, var for svag til at gå selv.

15 år gammel ankom A. til Danmark i 1996 sammen med sin mor og søster, og hans mor anmodede om asyl. Hun blev afslået, og dermed hendes børn. Det lykkedes dog A.s mor og hans søster at skjule sig fra det danske politi. Imens blev A. tvangsudsendt alene til Iran uden sin familie. Hans mor og søster fik senere opholdstilladelse i Danmark af humanitære grunde.

Ved ankomsten til Teheran , blev A. arresteret i lufthavnen og udspurgt om sin mors flugt . I de næste 3 år var A. fængslet og udsat for tortur, og blev derefter løsladt uden at kende årsagen. A. flygtede til Grækenland, hvor han blev sat i en lukket lejr. Via Grækenlands myndigheder fik A. senere kontakt til sine pårørende i Danmark. A. fik stor mediebevågenhed, og til slut tillod Danmark ham at vende tilbage til Danmark , og han fik asyl. A. har alvorlige sundhedsproblemer på grund af den tortur han var igennem.

- 3) 2000 Januar: Fru B., en afghansk statsborger (dansk ID: 1-70-xxx.xxx) vokset op i Iran og hendes 2 børn blev afvist asyl og besluttet tvangsudsendt til Talibans Afghanistan.

Fru B. er shia af trosretning og har været flygtning siden hun var 3 år gammel og flygtede med sine forældre til Iran, da Taliban overtog magten i Afghanistan. I Iran blev hun gift med en voldelig mand, der også var Afghaner. De har 3 børn sammen. I halvfemserne forværredes situationen for de afghanske flygtninge i Iran. I enighed med sin mand flygtede fru B. 1999 fra Iran med to af børnene til Danmark. De formodede, at hun ville få asyl, dermed ville hr. B. og deres tredje barn kunne få familiesammenføring.

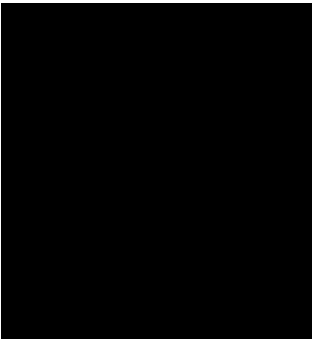
Efter afslag på asyl kunne fru B. som afghansk statsborger ikke vende tilbage til Iran. Som en shia og enlig mor kunne hun heller ikke vende tilbage til Afghanistan, uden at hun selv og hendes børn ville blive mishandlet og dræbt. Danmark besluttede, at fru B. og hendes børn skulle tvinges tilbage til Afghanistan. Imidlertid ankom fru B.s mand ankom til Danmark med deres tredje barn og ansøgte om asyl for ham selv, inden en tvangsudsendelse af fru B. havde kunnet finde sted. Så længe fru B. mands asylansøgning var under behandling, kunne hun ikke blive tvangsudsendt .

Snart stod det dog klart, at hr B. var afhængig af narkotika og voldelig over for sin kone og børn, og truede dem på livet. Faktisk var centerpersonalet nødt til at flytte ham til et andet center væk fra fru B. og børnene. Fru B. opdagede i Danmark, at kvinder har menneskerettigheder og ret til at blive skilt uden at miste deres børn, og så ansøgte hun om en skilsmisse. Som asylansøger, og af den grund, kunne fru B. ikke få bevilget skilsmisse i Danmark.

I 2002 besluttede Flygtningenævnet, at hr og fru B. og deres 3 børn skulle forlade Danmark og kunne blive tvangsudsendt til Afghanistan. Nævnet konkluderede, at den voldelige ægtemand og far var en slags mandlig beskyttelse for fru B. og hendes børn, når de var kommet tilbage til Afghanistan.

Jeg forsøgte at genåbne sagen i Flygtningenævnet, men det var umuligt. Jeg kæmpede dag og nat i måneder med at klage her og der og alle vegne. I 2004 accepterede ministeriet for Immigration at behandle en anmodning om humanitær opholdstilladelse. Desværre var fru B. på det tidspunkt psykisk nedbrudt, men realistisk i sine forventninger til Danmark. Sandsynligvis ville hun blive afslået humanitær opholdstilladelse. Hvis vi kæmpede og havde held til at få medierne interesseret, kunne hun og børnene i bedste fald sidde fast i centret i 5 år mere, og så til sidst få humanitær opholdstilladelse i 1-2 år.

Efter 5 år som asylsøger i Danmark flygtede fru B. til Norge og bad om asyl. Hun og børnene fik opholdstilladelse i Norge efter 9 måneder. Fru B. var på det tidspunkt ændret til et nervøst vræg og forsøgte flere gange selvmord. Børnene blev i lange perioder passet af en plejefamilie. Forhåbentlig er situationen bedre nu hvor fru B. har boet en del år i et sikkert land.

- 4) 2003 juli: Fru N., en afghansk kvinde, der blev forsøgt dræbt af Taliban for at undervise piger, samt hendes to små piger blev afslået asyl. De følgende år blev et helvede af en kamp for at redde deres liv.

2001 Januar: fru N. (dansk ID 1-70-xxx.xxx) ankom 8 måneder henne i sin graviditet til Danmark med datteren Lina på 3 år og bad om asyl. Fru N. voksede op, Imens Afghanistan blev styret af det kommunistiske parti, er højtuddannet og var gift med en tidligere politibetjent (politimand indtil Taliban tog magten).

Efter Taliban kom til magten, opstartede fru N. og to af hendes tidligere medstuderende skoleklasser for piger. Taliban opdagede deres aktivitet og fru N. blev slået og stukket i halsen med en kniv. Arret viser,

det var et dybt snit. Hvad der skete før og efter Taliban kom til hendes hjem er faktisk en lang historie. Hovedsagen er, at fru N. overlevede, og hun og hendes datter Lina med hjælp fra hr N. lykkedes at flygte fra Afghanistan og til Danmark. (Hr. N. var nødt til at forlade dem).

En måned efter ankomsten til Danmark fødte fru N. endnu en lille pige, Mandana.

2003 juli: Flygtningenævnet besluttede at afslå fru N. asyl, og skriver i dommen, at de ikke tror på, hun var i fare, inden hun forlod Afghanistan eller vil være det, hvis hun og hendes døtre returnerer. (Selvom hver eneste kvinde i Afghanistan var i fare med Taliban ved magten).

Selvfølgelig frygtede fru N. for sin egen og hendes døtres skæbne, hvis de blev tvunget tilbage til Afghanistan. Og selvfølgelig blev fru N. og datteren Lina traumatiseret af deres oplevelser med Taliban, Imens de boede i Afghanistan .

2004 juli: Ministeriet afslog fru N. og hendes døtre humanitær opholdstilladelse. Det efterfølgende år blev som at bo i et galehus af klagesager, afslag, underskriftsindsamlinger, klager, afslag og på en eller anden måde at holde fru N. og hendes børn fra at blive sindssyge eller i det mindste forsøge.

En dag fandt fru N. sig selv gå på togskinne med den yngste Mandana i barnevognen og Lina ved siden af, som græd og skreg på sin mors opmærksomhed. Andre dage, turde hun ikke forlade sit værelse og sad bag mørke gardiner uden at tage vare på hendes børn. Pigerne blev derefter bevilget ophold hos en plejefamilie en weekend per måned! Andre weekender tog frivillige fra "Mit Asyls støttekreds" pigerne med på udflugter og til sit eget hjem.

2005 april: Fru N. og hendes børn fik humanitær opholdstilladelse efter, at en forfatter, der er kendt i Danmark skrev en appel til alle folketingets medlemmer. Er det ikke mærkeligt, at betingelserne for at få ophold i Danmark til tider afhængiger af en anmodning fra en kendt forfatter i Danmark? Okay, måske min klage til ECRI en uge forinden og forfatterens brev i tilgift bidrog til at ændre ministerens mening.

Kort efter slaget var slut, fik vores frivillige hjælpere, som havde draget omsorg for Lina og Mandana et nervøst sammenbrud og måtte på hospital. Jeg selv, der havde taget mig af skrivarbejdet, jeg fik en depression, men formåede selv at komme mig og fortsætte mit arbejde. I månedsvis havde vi kun haft tid til at sove i et par timer om natten på grund af vores kamp for fru N. og hendes børn. Vi var alle udmattede og vores kroppe og hjerner skreg på et hvil. Jeg informerer om dette, ikke fordi jeg vil have Dem til at have ondt af os. Vi, de frivillige hjælpere til fru N. og hendes døtre havde et valg og kunne have valgt anderledes, såsom at gøre ingenting og blot nyde det dejlige København. Fru N. og hendes piger havde ikke noget valg. Jeg fortæller Dem om vores besvær og sammenbrud for på en eller anden måde at forklare, hvad fru N. må have været igennem og hvilken kamp det somme tider er at redde menneskeliv i Danmark. Fru N. ville uden tvivl være blevet dræbt og hendes døtre have lidt en frygtelig skæbne, hvis de var blevet sendt tilbage til Afghanistan.

For resten er slaget endnu ikke slut. 2014 blev fru N. og hendes børn afslået permanent ophold i Danmark, selvom de har boet her i 13 år.

5)

2004 april: Ad. familien (dansk ID: 1-20-xxx.xxx) fik endeligt afslag på Humanitær opholdstilladelse efter 7 år i Danmark. Afslaget omfattede den 19 årige unge Amir, multihandicappet og afhængig af behandling og en kørestol og sin søster, Elisa på 16, og hans mor, som begge lider af alvorlig PTSD, og en far som led af cancer, stråleskader, hepatitis, alvorlig PTSD og andre lidelser. Faktuelt var Elisa og hendes mor de eneste ansvarlige for Amir og hr. Ad.

Ad.-familien er Yezidi kurdere fra Armenien og blev i 2000 afslået asyl. Ved ankomsten til Danmark løj de om deres nationalitet og sagde de var fra Irak. Faktur er, at hr Ad. flygtede fra Irak 3 år gammel sammen med sine forældre og senere fik armensk statsborgerskab. Men hr. og fru Ad. var af gode grunde bange for at få afslag på

asyl, hvis de oplyste deres rigtige nationalitet: asylsøgere fra Armenien bliver automatisk betragtet som falske asylsøgere, og vil dermed blive behandlet som sådanne. Men uanset hvad var familien Ad. forfulgt i Armenien pga deres etnicitet. Efter det endelige afslag forsøgte vi at anke afgørelsen, men uden held. I begyndelsen af februar 2005 arrangerede Rigspolitiet et møde med en delegation fra det armenske rigspoliti på besøg i Danmark med dette formål.

Resultatet blev at den 16-årige Elisa, som kunne huske hvad hun og hendes familie havde været udsat for i Armenien, blev rædselsslagen og kom i en tilstand af chock og psykose. Et par dage efter mødet med politiet fandt en skolelærer hende rystende og sammenkrøbet og hallucineret i familiens hjem og drog omsorg for at Elisa kom i behandling på et psykiatrisk hospital.

Imens Elisa var indlagt, havde vi held til at komme i kontakt med en dansk sygeplejerske, som på det tidspunkt arbejdede i Armenien for Læger uden Grænser. Sygeplejersken bekræftede, at familien grundet sin etnicitet og hver enkelt handicaps og sygdom, næppe ville være i live om et år, hvis de blev sendt tilbage til Armenien.

Er det ikke ironisk: I 2005 blev Ad.-familien bevilget humanitær opholdstilladelse på grund af Elisas sindstilstand, og at hendes medicin ikke er tilgængelig i Armenien. Ved at gøre opholdstilladelsen afhængig af Elisas psykiske lidelse, blev hun fastholdt i et fængsel af frygt og psykisk sygdom og ligeså resten af hendes familie. Et par år senere døde hendes far af cancer. Man kan ikke bevise, at stress forværrede hans tilstand, men det har afgjort ikke forbedret den.

Elisa og hendes mor er nu i en bedre tilstand og gør deres bedste for at tage sig af Amir. Elisa er blevet gift og har nu sine egne børn. Hun og hendes broder har nu boet i Danmark i 17 år, og var i april 2014 stadig afslået permanent opholdstilladelse.

6)

2006, marts: Familien K.1 (Dansk ID: 1-xxx.xxx) blev bevilget humanitær opholdstilladelse efter at de i 4 år havde været fanget i et absolut inhumant system for begge forældrene og deres to små piger: Mary 6 måneder gammel ved ankomsten til Danmark. Lana er født i Danmark 2002. Familien ankom til Danmark 7. marts 2002.

Grunden til at familien blev bevilget humanitær opholdstilladelse, var ikke, at fru K. lider af alvorlig psykisk sygdom, og nogle gange banker sit hoved ind i væggene og skrider højt, og heller ikke at fru K. aldrig viste interesse for sin ældste datter Mary. Grunden var heller ikke at fru K. lytter til stemmer indeni sit hoved, som fortalte hende, at hendes yngste datter Lana er en heks, som burde straffes og fratages retten til livet. Faktisk havde disse stemmer magt til, at få fru K. til at hælde kogende

vand udover den kun få måneder gamle Lana. (Jeg skal understrege, at fru K. før overgrebet havde advaret sygeplejersken om sine tvangstanker og stemmer indeni hovedet).

Efter overgrebet blev Lana indlagt på hospital for at få behandlet sine sår og kom efterfølgende i plejefamilie i cirka 1 år. Fru K. blev indlagt på psykiatrisk hospital og sendt tilbage til centret igen. Da hr. og fru K. senere fik afslag på asyl, blev Lana taget ud af plejefamilien og flyttet tilbage til forældrene med det formål, at hun og hendes mor skulle vænne sig til hinanden, inden de skulle udsendes til Indien. Den stakkels pige (og reelt hele familien).

Forældrene og børnene boede nu sammen. En dag, hvor hr. K. var taget ud af centret for at handle, forsøgte fru K. at begå selvmord ved at sætte ild til værelset, som hun og pigerne befandt sig i. Røgen blev opdaget af personalet og ingen blev fysisk såret. Således måtte fru K. fra den dag ikke længere lades ude af syne med sine piger, hvilket betød at hr. K. ikke kunne forlade værelset et øjeblik. Alle mennesker har brug for at gå på toilettet, for ham var det umuligt uden at tage sine piger med eller finde en babysitter til dem. Om natten var han nødt til at holde sig vågen for at forhindre hans kone i at komme til at gøre pigerne fortræd. Men, det var heller ikke af grundene som beskrevet i det forrige, at familien i 2006 blev bevilget humanitær opholdstilladelse.

Det var heller ikke fordi hr. og fru K. er etniske sikhere og i Indien har været udsat for alvorlig forfølgelse. Politiet kom ofte i deres hjem og fru K. blev udsat for massevoldtægt. Hr. K. blev skudt i benet, da politiet ville arrestere ham og han flygtede.

Måske havde bevillingen af humanitær opholdstilladelse lidt at gøre med min og min organisations anstrengelser igennem år for at hjælpe familien. Men mest af alt blev ministerens beslutning påvirket af et åbent brev fra en kendt forfatter i Danmark, som jeg havde inviteret til at besøge familien. Han blev chokeret over hvad han så, da vi besøgte familien og skrev straks efter et åbent brev til ministeren for Immigration. Brevet blev trykt i avisen Politiken. Få dage efter blev familien endelig tilkendt humanitær opholdstilladelse.

Sidst jeg var i kontakt med familien var i 2008/2009. Mary og Lana boede i en plejefamilie. Jeg ved ikke, hvordan det er gået dem siden. Men er det ikke mærkeligt, man skal finde en kendt dansk forfatter for at sikre to små pigers og deres forældres liv.

En afsluttende note til denne sag: Iflg. mit synspunkt blev fru K. behandlet dårligt på psykiatrisk hospital, efter hun og familien havde fået afslag på asyl. Før afslaget blev fru K. diagnosticeret "psykotisk". Efter afslaget fik hun diagnosen "pludselig reaktion på stress pga flygtningenævnets beslutning". En læge gav fru K. medicin. En anden læge fratog hende al medicinen. Jeg klagede til Nævnet for den slags anliggender men det danske system hindrede ethvert fremskridt. Til slut besluttede en læge at behandle fru K. med elektro-chock. Formålet var at svække fru K.s hukommelse om de traumatiske oplevelser. Fru K.s hukommelse blev så svækket. I en lang periode så hun fik problemer med endda at huske sit eget navn. Men hun blev ved med at være ligeså traumatiseret som før.

- 7) **2006 Juni: Z-familien (Dansk Id 1-x-xxx.xxx) tre børn på 7, 6 og 5 blev vidne til deres fars selvmordsforsøg ved hængning. Dagen efter blev de vidne til deres mors selvmordsforsøg ved en overdosis medicin.**

Z-familien er fra Parkistan, Shia af trosretning, og ankom til Danmark 2001 og anmodede om asyl. Hr. Z var i Parkistan under anklage for sine religiøse aktiviteter. En gang blev han arresteret og fik kastet syre i ansigtet.

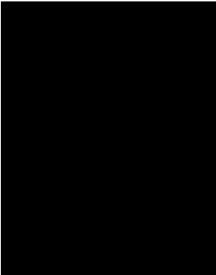

Hr. Z lider af alvorlig PTSD. Det første afslag på asyl i 2002 bevirkede at hr. Z reagerede med psykose og paranoia, som gjorde ham aggressiv i adfærd. Nogle gange slog han sin hustru og sine børn. Han så spøgelser og mærkelige mennesker omkring sig. Det samme gjorde hans børn, eftersom han advarede dem imod spøgelserne osv. Undervejs fik familien Z på alle anmodninger om asyl og humanitært ophold.

Allerede i august 2005, advarede en socialrådgiver om, at den yngste dreng syntes alvorligt traumatiseret som følge af hans livsvilkår. Intet skete, indtil hans forældre som før nævnt forsøgte selvmord.

2007 februar: familien Z blev bevilget humanitært ophold grundet den medie-opmærksomhed, de fik i forbindelse med hr. og fru Zs selvmordsforsøg.

8)

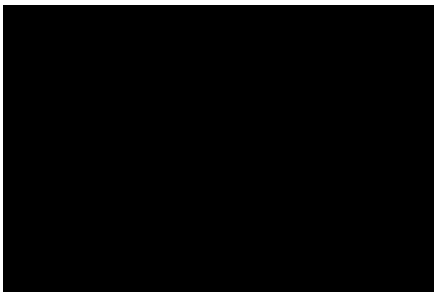

2006 july: G-familien (Id: 1-28-xxx.xxx) tre børn og deres forældre blev udvist til Kosovo efter 5 år i Danmark. Børnenes alder på dagen de blev tvangsudsendt: 5 år, 12 og 15.

Familien er etnisk gorani fra Prizren, Kosovo. Begge forældre lider af alvorlig PTSD. Hr. G blev under krigen udsat for tortur.

Under mit besøg i Kosovo oktober 2006 fandt jeg familien i en elendig forfatning. Et lille værelse hos nogle slægtninge i en bjerglandsby var deres husly. Forældrene frygtede for deres egen og deres børns sikkerhed, og børnene måtte ikke gå i skole eller nogle andre steder. Januar 2007 flygtede familien fra Kosovo endnu en gang. I et par år rejste de rundt i adskillige europæiske lande, og i nogle af dem skjulte de sig og i andre søgte de asyl. Endelig i 2008 kom de til Norge, hvor hr og fru G adskillige gange forsøgte selvmord og var indlagt pga deres traumer. Mellemste datter forsøgte flere gange selvmord og skar sig selv i hendes arme, ben og krop. Desværre valgte Norge at følge det danske eksempel og udviste familien i 2010. Familien G bor nu i Serbien. Så vidt jeg er orienteret fik familien økonomisk hjælp fra Norge til at bosætte sig i Serbien.

9)

2006 august: N.-familien (Dansk id: 1-28-xxx.xxx) tre børn og deres forældre blev tvangsudsendt til Kosovo efter 7 år i Danmark. Børnenes alder ved udvisningen: Elmir 5 år, Elina 10 år og Linda 15 år. Elmir lider af ADHD. Pigerne og deres forældre er traumatiserede som følge af den forfølgelse, de har været udsat for før og under krigen. Faderen lider af skizofreni.

I flere år efter tvangsudsendelsen havde familien kun husly i et udhus i nogle slægtninges have. Udbygningen havde kun et værelse og hverken køkken eller toilet. Der var kun plads til en dobbeltseng, en ovn og et lille bord og et par stole. Vinduet led under manglen på ruder, og døren under manglen på en lås til at holde den lukket, når det blæste og var koldt. Det samme gjorde familien.

Første gang jeg besøgte familien var i august 2007. Børnene var åbenlyst stadig i en tilstand af chock. Deres far lå i sengen i fosterstilling cirka 24 timer i døgnet. I januar 2008 besøgte jeg familien igen. Udenfor var det 20 graders frost. Hr. N. lå stadig i sengen. Fru N. og hendes børn sad ved ovnen og forsøgte forgæves at varme sig. Et

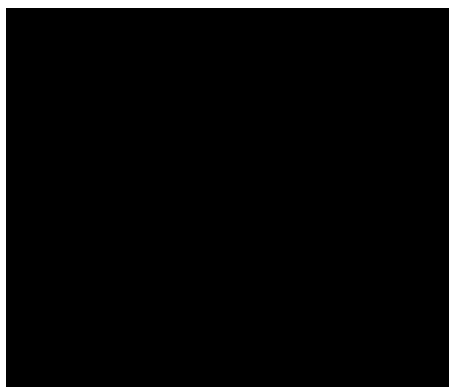

håbløst projekt, selvom de også var iklædt deres vinterjakker. De var alle syge med høj feber og halsbetændelse, og Linda også lungebetændelse. Hun lignede en pige, der led af anorexia, hvilket ikke var tilfældet. Linda var mager af andre grunde.

I november 2006 deltog familien N. i en dokumentar, som det danske TV2 stod bag. Den danske regering blev informeret om hvad der var på vej, og valgte at bevilge familien N. økonomisk hjælp, inden filmen skulle vises for offentligheden februar 2007. Faktisk fik familien i november 2006 økonomisk støtte til at leje en lejlighed og købe nogle møbler. Desværre smed ejeren dem ud efter få måneder. Børnene var for traumatiserede og dermed for støjende.

10)

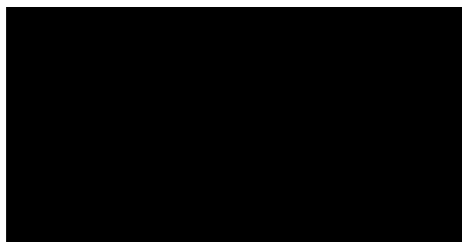
2006 juli: Kue-familien (dansk ID: 1-28-xxx.xxx): tre børn og deres forældre blev tvangsudsendt til Pristina, Kosovo efter fire år i Danmark. Ved udvisningen var børnenes alder: Enver 6 år, Anton 14 år og Eric 16 år.

2006 juli: Kue-familien (dansk ID: 1--xxx.xxx): tre børn og deres forældre blev tvangsudsendt til Pristina, Kosovo efter fire år i Danmark. Ved udvisningen var børnenes alder: Enver 6 år, Anton 14 år og Eric 16 år.

Endnu et problem for de to store drenge er manglen på undervisning, som de oplevede under deres ophold i Danmark. Eric var 16 ved udvisningen til Kosovo, og havde dermed ikke mulighed for at starte i skole der. Anton hans lillebroder har haft mulighed for at komme ind i et skoletilbud.

Kue-familien medvirkede i dokumentaren som blev vist i TV2 i februar 2007, og blev derfor bevilget økonomisk støtte fra den danske regering, inden dokumentaren var færdig og blev vist i TV.

11)

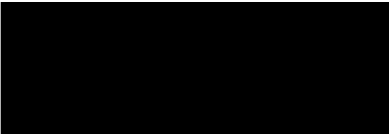
2006 August: Familien A1. (Dansk Id: 1-xxx.xxx) tre børn og deres forældre blev tvangsudsendt til Kosovo efter 3½ år i Danmark. Børnenes alder ved tvangsudsendelsen: en dreng på 8 år, og to piger på henholdsvis 12 år og 16 år.

Familien A1. er etnisk gorani fra en landsby i bjergene tæt på Prizren. De er alle traumatiserede som følge af krigen. Hr. A1 er invalideret af adskillige diskusprolaps og ikke i stand til at opretholde en løn. Et lille værelse i en bedstemors hus var familiens husly det første år efter tilbagesendelsen, eftersom de intet havde at blive sendt tilbage til.

Hr. og fru A1. nægtede at underskrive en formular med et indhold, der siger, at de vendte frivilligt tilbage til Kosovo, og af den simple grund, at deres tilbagevenden till Kosovo ikke var frivillig. Dermed blev de også afslået nogen form for hjælp igennem det danske repatrieringsprogram indtil en TV2-dokumentar viste livsvilkårene for de udsendte børn og deres forældre. Familien A1. fik ikke lov til at vende tilbage til Danmark efter dokumentaren, men fik i det mindste bevilget økonomisk støtte til genopbygning af deres hus samt økonomisk støtte til mad i en periode. Indtil 2014 har familien overlevet på støtte indsamlet af mig og "Mit asyl" til det formål.

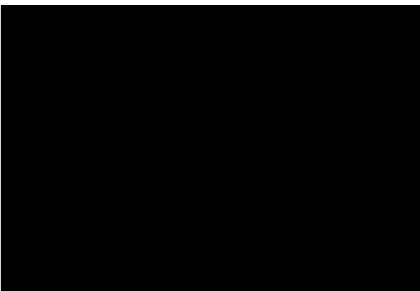

- 12) **2006 september: Ali-familien (dansk ID: xxx.xxx) to drenge på henholdsvis 10 og 11 år og deres forældre blev tvangsudsendt til Kosovo efter 5 år i Danmark. Begge børn og deres forældre er syge og har behov for medicinsk og psykiatrisk lægebehandling.**

Familien er etnisk gorani fra en bjerglandsby tæt på Prizren. Hr og fru Ali og deres to sønner lider begge af alvorlig PTSD. Dertil lider begge drenge af epilepsi, måske forårsaget af deres traumer. Før flugten fra Kosovo var de egentlig tre drenge, men den ene af dem blev sprunget i luften af en mine, nogen havde lagt foran familiens hoveddør.

Familien Ali havde som de andre absolut intet at komme tilbage til, og fik husly i en bedstefars ødelagte hus. Familien blev inkluderet i et dansk repatrieringsprogram. Ikke desto mindre flygtede familien fra Kosovo igen, så snart de fik muligheden. Familien fik opholdstilladelse i Frankrig begrundet i børnenes behandlingsbehov.

- 13) **2006 September; Familien Kar1 (dansk ID, 1-xxx.xxx) to børn og deres forældre blev udvist til Kosovo efter 5½ år i Danmark. Anna var 11 år og Adnan 8 år ved udvisningen.**

Familien er etnisk Gorani bosat i en bjerglandsby i nærheden af Prizren, Kosovo. Anna lider af astma. Heller ikke familien Kar1 havde et hjem at vende tilbage til. Et lille værelse i en mormors hus ødelagt af granater under krigen var denne families bolig i mindst 6 måneder efter familiens tilbagevenden. Der var ikke nogen form for sanitære faciliteter, såsom et toilet, og det tidligere torv, hvor huset ligger, var under krigen blevet ændret til en losseplads. Det tog cirka fem år at rense stedet op.

Hele landsbyen lider stadig under mangel på rent drikkevand. I de første år efter familiens tilbagevenden havde begge børn store problemer i skolen på grund af deres manglende sprogfærdigheder (serbisk og albansk) og på grund af den manglende undervisning i Danmark, hvor de som asylansøgere ikke fik lov til at deltage i folkeskolen. Skolen for asylansøgere havde kun et minimum af undervisning.

Da jeg første gang besøgte familien i Kosovo i oktober 2006 sultede de. Deres sidste 10 euro var blevet brugt på antibiotika til Anna, da hun umiddelbart efter ankomsten til Kosovo fik høj feber. Hun fik også en depression. Ved mit første besøg var hun stadig i en tilstand af chok som følge af de dårlige livsomstændigheder og hendes tab af venner i Danmark osv. Hr. og Fru. Kar1 havde faktisk underskrevet den danske "frivillig-tilbagesendelsen-formular" hos politiet for at undgå at blive behandlet som kriminel, som her betyder: ledsagelse af politi på flyet til Kosovo og børnenes far lagt i håndjern.

- 14) **22006 - September, Familien Kar-2 (De har mistet deres danske ID-nummer, men kan identificeres ved navn og sted) to teenagedrenge og deres forældre blev tvangsudsendt til Kosovo efter 6 år i Danmark. Drengenes alder ved udvisningen: 15 og 17 år.**

Familien Kar-2 er etnisk Gorani fra en landsby i bjergene tæt på Prizren; De havde intet andet end et ødelagt hus at vende tilbage til. De to drenge stod som de andre hjemvendte mindreårige med et problem mere end andre mindreårige i Kosovo. Takket være Danmark har de to drenge ingen skoleuddannelse. I Danmark havde de som asylansøgere ikke lov til at deltage i undervisningen i de offentlige skoler. Uden et skolebevis kunne

de ikke starte op i skolen eller i en anden uddannelse efter deres tilbagevenden til Kosovo. Den ældste dreng ved jeg ikke meget om, andet end han er blevet gift nu.

Den yngste af drengene arbejder nu i cementindustrien i Montenegro langt væk fra hans familie for at tjene penge til sin egen og sine forældres overlevelse.

- 15) **2006 September, familien I. (dansk ID 1-xxx.xxx) to børn og deres forældre blev udvist efter cirka 7 år i Danmark. Børnenes alder ved udvisningen: En dreng på 10 og en pige på 12.**

Familien I. er etnisk Gorani fra en landsby i bjergene tæt på Prizren. Forældrene accepterede at underskrive "frivillig-tilbagevenden-formularen" hos det danske politi, og fik på denne måde bevilget et beløb fra Danmark til en delvis genopbygning af deres hus, som var blevet ødelagt af bomber under krigen.

Selvom denne familie har bedre levestandard end de fleste udviste familier (børnenes far er ingeniør og har et job), har tab af sit land og venner traumatiseret børnene, især pigen. Hun føler sig dansk og kan ikke finde ro i Kosovo. Hun har en drøm: at komme ud af Kosovo og studere og selv træffe egne valg for sin fremtid.

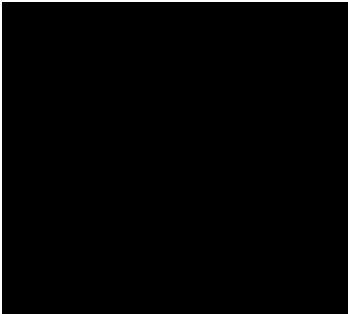
- 16) **2006 oktober: familien S. (dansk ID, 1-xxx.xxx); 4 børn og deres forældre, som er nogle af de få overlevende fra en landsby udsat for folkedrab, blev tvangsudsendt til Kosovo efter 3 1/2 år i Danmark. Børnenes alder ved udvisning; 8, 13, 15 og 17 år.**

Familien S. er etnisk ashkali fra en landsby tæt på Lipjan, Kosovo. Begge forældre, og alle børn lider af svær Posttraumatisk belastningsreaktion. Børnenes mor lider af skizofreni, tror jeg. Hun ser forfærdelig ud. Ved et mirakel overlevede familien S. og et par andre familier, da albanere 1999 - 2000 slagtede de fleste indbyggere i landsbyen og nedbrændte deres huse. Familien S.s hus blev ødelagt af granater kastet ind gennem deres vinduer. De fleste af deres slægtninge blev dræbt.

Ved mit besøg i Kosovo oktober 2006 boede familien i deres hus ødelagt af granater. De var skrækslagne og sultede. Indtil da havde de kun overlevet på nogle få Euro doneret af en dansk frivillig, dagen før de blev udsendt til Kosovo. Indtil en TV2-Dokumentar i februar 2007 om de udviste børn, havde Danmark endda afslået at inkludere familien i et repatrieringsprogram for udviste Kosovo-familier (genopbygning af huse, møbler, penge til mad osv). Dansk Flygtningehjælp forvaltede repatrierings-programmet, og efter mit besøg i Kosovo, kontaktede jeg dem flere gange, men den Danske Regering tillod ikke DCR at støtte familien.

I det første år efter udvisningen, overlevede familien S.s på små donationer fra en dansk ven og "Mit Asyl". Efter TV-dokumentaren i februar 2007 fik familien bevilget økonomisk støtte til genopbygning af deres hus. Det ændrer dog ikke ved, at de alle lider af frygt og manglende muligheder for psykiatrisk behandling i Kosovo. Faktuelt er deres landsby en kirkegård og familien S. nogle få overlevende og vidner til det folkemord, der fandt sted i deres landsby. Selvfølgelig lider familien og får hver dag revet op i sårene ved at leve sådan et sted.

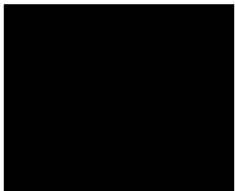

- 17) **2006 Oktober: 3 medlemmer af familien Dan (dansk ID, 1-20-xxx.xxx) en pige på 11, og hendes forældre blev tvangsudsendt til Armenien efter 7 år i Danmark. Den ældste datter, 23 år dengang, forblev i Danmark.**

Pigernes mor havde i løbet af årene i Danmark flere hjerneblødninger og ingen chance for at få behandling i Armenien. Dan-familien er etniske armeniere, men deres hjemland er Aserbajdsjan. Efter opløsningen af Sovjet, blev familien Dan tvunget til at flygte fra Aserbajdsjan på grund af krigen med Armenien.

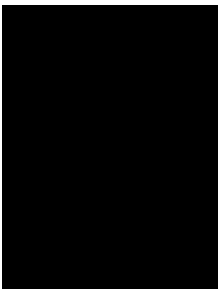
I Armenien blev de også forfulgt. Der, fordi de er fra Aserbajdsjan. Derefter flygtede de til Rusland, hvor de boede illegalt hos venner, og yngste pige blev født ind til et illegalt liv. 1999 og 4 år gammel blev hun asylansøger i Danmark. Pigen og hendes forældre boede efter udvisningen fra Danmark 2006 i et skur for en tid, og havde så endnu engang held til at flygte til hendes fars ven i Rusland. Her boede de illegalt atter et par år. Senere kom de med økonomisk støtte fra venner tilbage til Danmark og søgte asyl. Fru Dan blev bevilget opholdstilladelse af humanitære grunde, og dermed yngste datter og hendes far.

Yngste pige er nu en ung kvinde på 20 og har i skrivende stund ventet et år på en afgørelse af sin ansøgning om forlængelse af opholdstilladelse. Med hendes tidligere udvisningsoplevelse, og i 2013 endnu en oplevelse af, hvordan hendes seks år ældre søster, og dennes søn blev behandlet, er ventetiden tortur for den unge pige.

- 17x) Den ældste søster L. var 16 år gammel, da hun kom til Danmark sammen med resten af hendes familie i 1999. På asylcentret blev hun kæreste med en mand fra Serbien. De blev gift, og i 2003 hun fødte sin første. Gift med en asylansøger i Danmark, blev den unge kvinde ikke udvist til Armenien sammen med sine forældre og lillesøsteren.

Senere fik L's mand opholdstilladelse i Danmark af humanitære grunde, og dermed L og parrets søn. I 2011 fødte L endnu en dreng.

I 2013, afviste de danske myndigheder at forlænge den unge families opholdstilladelse. Ældste søn var nu ti år og har aldrig boet i andre lande end Danmark. Sagen fik mediernes opmærksomhed, og loven blev ændret (i virkeligheden på grund af et andet barn, en lille pige fra Thailand udvist efter hendes far døde). L og hendes mand og børn fik til sidst deres opholdstilladelse forlænget, men desværre kun i 2 år. På den måde, har de altid i tankerne, "Hvad nu hvis ????"

- 18) **2006 December: Familien Do (Dansk Id; 1-xxx.xxx) en pige Tanja på 13, og hendes forældre blev tvangsudsendt til Makedonien, Skopje, efter 5 år i Danmark. Tanjas fem år ældre storebror havde held til at flygte, inden politiet kom for at anholde hele familien, hvilket er grunden til, at han ikke blev udsendt sammen med familien.**

Ved flugten fra Makedonien i 2001 var fru Do ikke makedonsk statsborger. Måske af den grund blev familien angrebet, da Kosovo-konflikten spredte sig til Makedonien. Tanja husker at tre mænd kom ind i deres hus og gennembankede hendes far.

Efter udvisningen fra Danmark fik Tanja en depression af cirka et års varighed. Hun havde mistet alle sine venner fra asylcentret i Danmark, og hun savnede dem. Hun havde også oplevet mange af de andre piger var blevet

blevet tvangsudsendt til Kosovo, og var bekymret for dem. Denne gang var det hende og hendes forældre, som var blevet vækket kl 5 om morgenen af 8 politifolk og beordret til straks at klæde sig på og gå ud til en politibil.

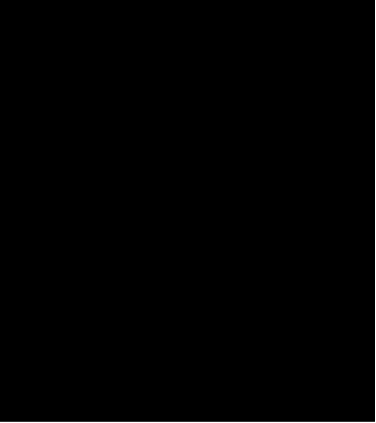
De første fem år efter deres hjemkomst til Makedonien måtte Tanja og hendes forældre bo i et mørkt kælder- rum. Tanjas bror havde held til at opholde sig i andre europæiske lande og fra tid til anden få et job. De penge, han sendte, sikrede hans forældre og Tanjas overlevelse i de første år, og senere til at genopbygge et lille hus og flytte ud af kælderrummet. Mit Asyl donerer en gang imellem et lille beløb til Tanja og håber, at hun kan spare penge nok til at gå på universitetet og få sig en bedre fremtid.

- 19) **April 2007; Familien Sita (dansk ID, 1-28-xxx.xxx): Adis 8 år og Dina på 12 og deres forældre blev tvangsudsendt til Kosovo efter 6½ år i Danmark. Februar 2007 havde den danske TV2 vist en dokumentar om udviste børn. Dokumentaren forårsagede et løfte fra ministeren for Indvandring, om at sårbare familier ikke længere ville blive udvist til Kosovo. Kun få uger senere syntes både ministeren og medierne at have glemt dette løfte.**

Faktisk havde politiet planlagt at tvangsudsende familien i august 2006, men da Sita-familien så de andre familier fra Kosovo blev arresteret, flygtede de fra asylcentret og skjulte sig i 6 måneder. De var i et frygtelig behov for lægehjælp. Fru Sita har problemer med hendes helbred efter hun blev massevoldtaget i Kosovo under krigen. Hr. Sita blev ramt af fysiske smerter i hans mave. Dina også. Begge børn havde alvorlige traumer på grund af de forfølgelser, de har været udsat for i Kosovo, samt adskillelse fra deres forældre i månedsvis under flugten fra Kosovo og også som følge af deres forældres traumer.

I marts 2007 besluttede hr. og fru Sita at vende tilbage til Sandholmlejren, efter at de havde hørt om ministerens løfte. Umiddelbart efter blev hr. Sita anholdt og sat i fængsel. Fru Sita forsøgte samme dag at begå selvmord ved hængning. Børnene fandt hende. En uge senere blev hele familien tvangsudsendt til Kosovo, begge børnene og deres forældre i en tilstand af dybt chok. Det var de stadig, da jeg besøgte dem i Kosovo Juli 2007. Allerede før mit besøg hos familien i 2007 kendte jeg deres livsbetingelser og deres ødelagte hus. I 2005 rejste jeg til deres hjemby og fotograferede deres hus og sendte til ministeren og Flygtningenævnet.

Hr. Sita døde af kræft for 3 år siden. Dina blev gift som 18-årig. Måske hun elsker sin mand, men uden tvivl er ægteskabet den eneste måde at overleve for en ung pige som Dina og hendes familie. Adis holdt op med at tale efter udvisningen. Jeg ved ikke, om han er begyndt at tale igen. Sita-familien er etnisk Gorani fra en lille isoleret landsby på toppen af et bjerg, hvor folk lever som fra en tidligere æra.

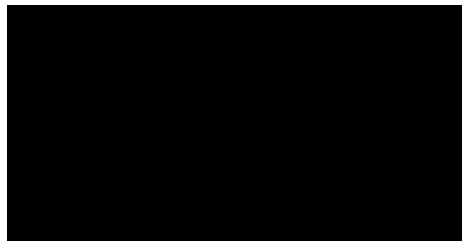
- 20) **2007 Juli: familien Me (dansk Id 1-xxx.xxx) 3 børn og deres forældre blev tvangsudsendt til Kosovo efter 5 ½ år i Danmark. Børnenes alder ved tvangsudsendelsen: en dreng på 5 og født i Danmark, og to piger på 11 og 13.**

Familien er etniske Gorani fra en landsby beliggende i en skov. Fru MElider af skizofreni. Hele familien lider på grund af hendes psykiske sygdom. Faktisk indvilgede hr. og fru MEi at underskive den danske "frivilligt tilbagesendelse-formular" for at opnå et lille beløb til genopbygning af deres hus i Kosovo. Ellers ville de være blevet tvangsudsendt alligevel, men uden nogen støtte til genbosættelse. Forresten, børnenes mor havde ingen idé om, hvad der stod på papiret hun underskrev. Hun er fuldstændig fra forstanden.

Jeg besøgte første gang familien i Kosovo i sommeren 2009. Hr ME havde et deltids rengøringsjob på en lokal skole. Under børnenes skoleferie var der ikke behov for rengøring, og han havde ingen løn. Derfor kunne han ikke forsørge sine børn og sin kone, og de fik ikke den meget mad de havde brug for. Overhovedet ikke. Fru ME er ikke i stand til at arbejde. De to piger tog sig af hende og deres lillebror. Fru ME er nogle gange aggressiv på grund af hendes skizofreni og råber efter alle i lokalet og i landsbyen. Børnene er meget forvirrede som følge af deres mors adfærd. Pigerne og deres far frygter endvidere, at hun kunne være farlig for en af dem eller for hende selv. Der er ingen sundheds- eller socialhjælp til rådighed i Kosovo.

21)

2008 oktober: Familien A2 (dansk Id; 1-xxx.xxx) blev tvunget at forlade Danmark efter 7 år. To af årene, havde familien haft opholdstilladelse af humanitære grunde. Børnenes alder ved udvisningen: To piger på 16 og 19 år, og en ung mand på 21.

Hr. A har en hjertesygdom og er blind på det ene øje. Fru A lider af en alvorlig nyresygdom. Som resultat af familien igen blev tvunget til at opgive deres liv, fik den 16-årige datter en dyb depression.

Naturligvis blev alle i familien deprimeret og retraumatiseret, men den 16-årgie gik i skole, og hendes depression blev derfor opdaget af hendes lærere.

Stadig i dag, spørger de tre unge mennesker mig "hvorfors? Hvorfor Mona? Vi forstår det ikke. Vores forældre er meget syge og kan stadig ikke få behandling i Kosovo, og vi havde startet et nyt liv i Danmark, hvorfor? "

Jeg er ikke i stand til at give dem et svar, som giver mening. Grusomheder giver ingen mening.

22)

2010 April: Familien Sala fra Nigeria (dansk ID; 1-57-xxx.xxx) Ministeriet for Immigration afslog at give 4 år gammel Chery humanitær opholdstilladelse, og begrundede afslaget med at Chery som mindreårig måtte følge beslutningerne vedrørende hendes mors sag. Med andre ord: ministeriet afviste overhovedet at tage barnets interesse i betragtning. Ved indrejse i Nigeria vil den lille pige næppe kunne undgå omskæring.

Chery og hendes tvillingebror Ted er født i Danmark. Fru Sala var 8 måneder henne i sin graviditet ved ankomsten til Danmark januar 2006. Hun er enlig mor og und-

slap sin muslimske mand og sharia-loven, som er gældende i Kano-delstaten. Faktisk er begge tvillinger og fru Sala i stor fare for at blive udsat for nedværdigende behandling og dræbt i Nigeria. Sønnen Ted lider af infantil autisme og er i fare for at blive opfattet som en heks.

Fru Sala er kristen af trosretning og etnisk Igbo født i Imo-delstaten. Imens hun stadig var barn slog hendes forældre sig ned i Kano-delstaten. Som følge af borgerkrigen 1999 blev hendes forældre og søster dræbt med macheter og knive. Fru Sala selv blev hårdt såret og bragt til hospitalet af sin fars ven og kollega, en ældre mand og muslim. Hvor om alt er, styret i Kano-staten ændredes til sharia-styre. Den ældre mand reddede Fru Salas liv ved at gifte sig med hende. For at gøre en lang historie kort: Fru Sala havde senere en affære med en yngre mand og blev gravid. Politiet fik mistanke om at faderskabet ikke var hendes mands, og hun måtte flygte fra Kano-staten. Den sande fader til fru Salas børn og en af hendes venner, en kvinde, arrangerede og hjalp hende med flugten. Veninden blev senere arresteret for dette, og døde i fængsel.

Endnu et problem for fru Sala er kulturen i alle dele af Nigeria. Det forventes at kvinder bliver sammen med deres mænd uanset hvad. Både i de islamiske og de kristne delstater vil en kvinde normalt, og i bedste tilfælde blive arresteret, hvis hun går til politiet for at klage over sin voldelige ægtemand f.eks., hvilket er en af grundene til, at fru Sala ikke kunne tage tilbage til Imo-stat, og bede nogle onkler og tanter om hjælp.

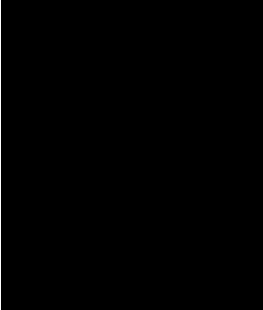

Yderligere blev hun gift med en muslim!!! Som en enlig kvinde uden familie, ville fru Sala hverken have en chance for at slå sig ned i en anden delstat, eftersom hun ikke ville være i stand til at få et job og en lejlighed. Ikke kun i henhold til fru Sala, ville dette ikke blive tilladt, men i henhold til respekterede internationale menneskerettighedsorganisationer, såsom Human Rights Watch.

Fru Sala fik afslag på asyl. Hun var fortvivlet og begyndte at overveje, hvad der ville ske, hvis hun forsøgte at opsøge personer fra sin familie. Som hun sagde til mig: "Selv hvis de ville acceptere mig, så vil de omskære min datter. Det er en kultur og en industri. Jeg blev omskåret. Min mor blev omskåret to gange, først som en lille pige, og siden efter at hun fødte mig. Hun ønskede ikke, at jeg skulle omskæres, men det var ikke op til hende at forhindre det. De ældre kvinder i landsbyen og klanen beslutter sammen med de kvinder med saksene, som truer med at hekse og djævlé vil besætte pigen, hvis hun ikke bliver omskåret. Kvinderne, der omskærer får betaling for det og er ikke villige til at miste deres indkomst. Og hvis en mor nægter at lade sin datter omskære, vil andre kvinder fra landsbyen tage affære og kidnappe pigen og sørge for, at hun bliver omskåret. "

Og endelig var der den lille autistiske Ted. Der er en stor risiko for, at han vil blive betragtet som en heks og mange gode grunde til at give fru Sala og hendes børn asyl. Flygtningenævnet afslog også at tage børnenes rettigheder med i betragtning. Faktisk er det at nægte, at børn er mennesker og enkelte individer.

I April 2011 forsvandt Fru. Sala pludselig med sine to børn. Jeg ved ikke, hvad der skete med dem. Jeg ved kun, at fru Sala var fortvivlet og også begyndte at frygte de personer, der forsøgte at hjælpe hende.

23) **2011 juli: (Familien K-2, dansk ID; 1--xxx.xxx) Fru K. og hendes søn Ted på 6 år født i Danmark, blev afslået fortsat ophold i Danmark og beordret til at vende tilbage til Indien.**

Fru K. er sikh af religion og fra den indiske Punjab-provins og flygtede til Danmark i 2003. Hun har været i fængslet og tortureret i Indien for hendes humanitære aktiviteter og er traumatiseret af tortur og har behov for terapi. I marts 2005 fødte hun sin søn Ted. I juni 2005 fik hun afslag på asyl i Danmark.

Hvor om alt er, blev sønnen Ted født med en nyresygdom og i løbet af sit første år opereret og vil formentlig have brug for yderligere operation som voksen. Ted lider yderligere af en autoimmun sygdom, såvel som han er allergisk over for antibiotika, og ofte indlagt. Lægerne formodede i sin tid, at Teds immunforsvar måske ville bedres af sig selv, inden han nåede skolealderen. (Desværre, tog de fejl).

I 2006 lykkedes det os at påvise, fru K. ikke ville kunne få sin terapi i Indien, men tværtimod at hun grundet sine traumer var i fare for at blive udsat for yderligere tortur. Hun og Ted blev derefter bevilget humanitær opholdstilladelse. Oplysninger om, at det ville være til fare for den dengang 1 årige Sajnet at udrejse til Indien, indgik også i Ministeriets overvejelser.

Fru K. er højt uddannet og har en god løn, og er dermed i stand til at forsørge sig selv og sin søn med en deltidsløn. Fru K. valgte derfor at arbejde på deltid for at forkorte Teds daglige tid i børnehaven og skåne ham for udmattelse.

Da Ted blev 6 år glædede han sig som andre børn rigtig meget til at starte i skole. Så kom chokket. En måned før skolestart, i juli 2011 fik Ted og hans mor påbud om at forlade Danmark. Ministeriet begrundede det med, at Fru K. nu kunne få medicin i Indien og at lægerne for år tilbage havde skønnet, Ted ville vokse sig fra sin autoimmune lidelse inden skolestart.

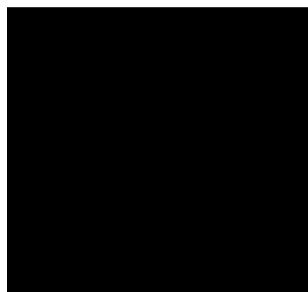

Faktisk var ministeriets afgørelse ulovlig i henhold til den danske udlændingelov og normal praksis for ministeriets håndtering af sager. Og faktisk galdt loven ikke. Det burde være unødvendigt at forklare en minister og hendes vejledere, at det er meget farligt for et barn, der lider af en autoimmun sygdom samt allergi over for antibiotika at udrejse til Indien. Og endelig; et barn på 6 år født og opvokset i Danmark, synes man jo også burde være berettiget til dansk statsborgerskab.

I gennem 1 1/2 år havde vi en hård og intensiv kamp med underskriftindsamlinger og kontakt af politikere for at få ændret ministeriets afgørelse om at Ted og hans mor skulle udvises.

I December 2012 lykkedes det til slut for Teds mor at generhverve opholdstilladelsen, men ikke af humanitære grunde. Grunden var, at fru K. valgte at gå fra deltidsjob til Fuldtidsjob. Dermed kunne hun opnå en indtægt på 375.000 kr. og har dermed i henhold til den danske lov ret til at arbejde og bo i Danmark på grund af hendes indkomst. På grund af Fru K.s nye arbejdsforhold var Ted derefter nødt til at være fuld tid i daginstitution, selvom deltid ville have været bedre for hans helbred og koste færre indlæggelser. Som beskrevet i de tidligere tilfælde er dette desværre ikke et enestående tilfælde, men en almindelig eksempel på, hvordan Danmark afvejer "barnets tarv".

24)

2013: December var måneden, hvor den tidligere VK-regering og den nuværende RS-regering (Venstre/konservative og den nuværende Radikale/Socialdemokratiet) mødtes om at vaske deres snavsede hænder. Offentligt talte de om en lille hul, de havde opdaget i udlændingeloven, som årsag til umenneskelige udvisninger af børn. I virkeligheden, er det overhovedet ikke et lille lov hul, da loven er udformet til at udvise så mange indvandrere og deres børn som muligt og udstille dem som skyld i alle problemer i Danmark. Således lavede partierne kun ændringer, som angik en lille udvist pige, "Maja" i Danmark i 2 ½ år samt meget få andre børn.

Im og hendes mor er fra Thailand. Kort tid efter Im blev født, blev hendes mor gift med en dansk mand, der snart blev som en far for Maja. Da Maja var 3 år gammel, blev hun og hendes mor familiesammenført. Da Majas stedfar døde af kræft kun et par år senere, besluttede Danmark at udvise Im og hendes mor til Thailand.

Im er en charmerende og sød lille pige, og fotogen, hvilket næppe har skadet hendes muligheder for at få opmærksomhed fra medierne og folketingsmedlemmer. Det er dog ikke muligt at konkludere, at dette er den eneste grund til den opmærksomhed, hun fik omkring sin og hendes mors situation. Andre små nuttede fotogene piger og drenge, der har boet i Danmark i mange flere år end Im, har igennem årene været udvist uden den store reaktion fra danskerne.

Maja's sag blev yderligere båret frem af det faktum, at Im og hendes mor har venner i Danmark med politisk indflydelse, der kunne og ville råbe op. Masseprotester op til det kommende kommunalvalg skabte medfølelse i regeringspartierne og i Venstre.

Efter massive protester mod udvisningen af Im og hendes mor, blev Venstre og Socialdemokratiet enige om en særlig lov. Den særlige lov tillod Im og hendes mor at vende tilbage til Danmark og bosætte sig. Kun nogle få børn vil drage fordel af denne lov. Børn, vokser op i Danmark og er i den virkelige verden danske, men ikke ifølge den danske lov.

Selvfølgelig har Im og hendes mor lidt under at blive udvist og den traumatiske situation, de var nødt til at gå igennem, men også økonomisk. Im's mor måtte opgive sin lejlighed, sit job og betale omkostningerne til det ene og det andet. Da de vendte tilbage til Danmark, måtte Im og hendes mor starte helt forfra igen. (Jeg er ikke involveret i denne sag i person, men informeret gennem interview Im's mor gav til medierne).

2013 September; Fru Nuri og hendes to børn blev tvangsudsendt til Albanien efter 5 år i Danmark. Børnenes alder ved tvangsudvisningen: Leda 8 år, og hendes bror Nick på 12.

Jeg er ikke personligt involveret i denne sag, men informeret via medierne og åbne breve fra folk tæt på familien.) Nuri-familien blev sendt tilbage til ingenting. Børnene lider under tabet af deres venner og deres nye slægtninge i Danmark.

Udvisningen af Nuri-familie viser at uanset en ændring af den danske udlændingelov i forbindelse med udvisningen af pigen "Maja" og hendes mor, har intet ændret sig. Børn bliver stadig udvist uden hensyntagen til barnets tarv som er defineret i Børnekonventionen. Eller bare en smule empati.

xxxxx - børnene og deres familier

Et stort antal børn er ikke nævnt i dette dokument. De er hovedsageligt fra Somalia, Irak, Iran, Kosovo, Afghanistan. Nogle af dem er blevet udvist. Nogle af dem havde held til med deres forældre at flygte til et andet land, hvor de blev tildelt asyl. En tredje gruppe af børnene har forældre, der har fået asyl eller opholdstilladelse af humanitære grunde efter 5 - 10 år med afvisninger og liv levet i frygt og i danske asylcentre.

Min baggrund og kvalifikationer for udarbejdelse af dette dokument

Af profession er jeg socialpædagog. I 1998/1999 var jeg ansat på et asylcenter for uledsagede mindreårige og ansat til at give særlig opmærksomhed og omsorg til nogle af de yngste og mest sårbare børn i centret. Ud over de uledsagede mindreårige blev centret brugt til indkvartering af børn af voksne asylansøgere sat i fængsel, for det meste indtil en planlagt udvisning af familien kunne finde sted, normalt et par dage efter. Men det skete, at forældrene var i fængsel af andre grunde. Jeg havde kun arbejdet i centret et par dage, da to børn blev udvist sammen med deres voldelige far, efter at han havde afsonet sin straf.

Hvad angår de uledsagede mindreårige, var det noget af et chock for mig at opleve myndighedernes langsomme behandling af disse børns asylsager, men endnu mere, at nogle af børnene uden tvivl i fare ved deres oprindelseslande blev afslået asyl.

I de samme år begyndte den danske regering at regulere den voksende kritik fra humanitære organisationer afhængig af økonomisk støtte fra den danske stat. Dansk Flygtningehjælp (DRC) og Mellemløst Samvirke (MS) mistede en stor del af deres årlige tilskud fra staten i årene umiddelbart efter, at de havde stærkt kritiseret regeringens nye strenge politikker for asylansøgere. Modsat fik Dansk Røde Kors, som er neutral og derfor ikke kritiseret regeringen, i de samme år tildelt en ekstra sum penge. "MS" måtte efterfølgende lukke organisationens projekter til gavn for minoriteter i Danmark, og koncentrere sig om projekter i andre lande. Selvom situationen for asylansøgere stadig er blevet forværret har DRC kun haft få kritiske ord at sige i offentligheden om den danske Politik over for flygtninge og asylansøgere siden da.

Hvad angår Dansk Folkeparti og medløbere fra andre politiske partier havde de held til at skabe en hadefuld og mistænkelig offentlig atmosfære, hvad angår flygtninge. Det meste af befolkningen fik indtryk af, at flygtningene

i virkeligheden ikke var flygtninge, men kriminelle og dovne udlændinge, der kommer til Danmark som asylansøgere for at nasse og snyde danskerne. Mange var enige om, at de såkaldte "rigtige" flygtninge bør tillades asyl, men betragtede det som nonsens, når nogle af os engageret i flygtninge fortalte dem, at de rigtige flygtninge på flugt fra krig og tortur oftere og oftere blev afslået asyl. De ville ikke indse, at Danmark absolut ikke længe var duksen. Det skete faktisk, at et eller flere dagblade kritiserede flygtningenævnets afvisning af en person åbenlyst forfulgt i sit hjemland, og krævede en forklaring af den danske Regering. "En undtagelse" var altid svaret, og: "systemet fungerer i almindelighed, og Flygtningenævnet har vores fulde tillid. Intet andet europæisk land har sådan en fair og generøst system som Danmark".

Antallet af de såkaldte "undtagelser" voksede i et par år til en "norm". Det var derfor i 2001, vi var en lille gruppe af venner som startede organisationen "Flygtninge i fare" (som nu hedder Mit Asyl) med det formål at støtte asylansøgere primært ved at udforske og offentliggøre, hvordan deres ansøgninger bliver behandlet i Danmark. Det har vi så gjort siden da ved at involvere os og hjælpe personer, der ansøger Mit Asyl om støtte. Med baggrund i mine erfaringer om organisationer afhængig af penge fra staten er en af vores vigtigste principper: tag aldrig imod økonomisk støtte fra staten og hold dit fokus på målet.

Under alle omstændigheder, i 2001, da vi startede vores initiativ til "Flygtninge i Fare" op var en lavine af begivenheder allerede sat i gang. I de følgende år blev flere og flere flygtninge afslået asyl og tvunget til at flytte rundt mellem centre rundt omkring i landet, leve i fattigdom og frygt, der nedbrød dem, både de voksne og børnene. I 2005 uddelte "Mit Asyl", og vores støttegruppe kameraer til alle børn, der bor i lejrene, og opfordrede dem til at fotografere deres livsomstændigheder og normale situationer i deres daglige liv. I retur fik vi 1700 fotografier fra børn, og brugte en række af billederne til en udstilling, som tiltrak opmærksom fra offentligheden. Bagefter hjalp vi børnene med at skrive breve om deres livssituation og ønsker til ministeren for udlændingområdet. Vi offentliggjorde også børnenes breve.

Som førnævnt i 2006 - 2007 blev en række familier tvangsudsendt. Nogle andre familier blev bevilget ophold. For min del havde jeg tabt mit hjerte til børnene og valgte at holde kontakten og forblive involveret med så mange som muligt. De fleste af dem er vokset op nu - unge, men vi har stadig tæt kontakt.

Næste år skal Danmark have folketingsvalg. Atmosfæren omkring flygtninge og asylansøgere er igen forværret til hadefuld og mistænksom. De fleste af partierne konkurrerer om at være det mest onde imod asylansøgere og bebrejde dem alle problemer i Danmark.

Dette er min baggrund for udarbejdelsen af dette dokument. Mona Ljungberg

